



ת"פ 28954/03/14 - תביעות צפת נגד יו

בית משפט השלום בקריית שמונה

17 דצמבר 2014

ת"פ 28954-03-14 תביעות צפת נ' ו(עציר)

ת"פ 28938-03-14

בפני כב' השופט מורן מרגלית	המאשימה
תביעות צפת	נגד
יו (עציר)	הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד שי לוי הנאשם: בעצמו ועל ידי ב"כ עו"ד אליסה דריקר מן מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר דין

הנאשם, הורשע לאחר ניהול הוכחות במספר עבירות אשר יוחסו לו במסגרת כתב האישום אשר הוגש כנגדו ביום 13.3.14 ואשר הכולל שני אישומים.

במסגרת האישום הראשון, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 368 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**) ובעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

במסגרת האישום השני, הורשע הנאשם בביצועה של עבירת הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447 (א) לחוק וכן, בעבירה של ניסיון הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447 (א) לחוק + סעיף 25 לחוק.

רקע כללי:

האירוע הראשון נשוא האישום הראשון, התרחש ביום 27.2.14 בסמוך לשעה 17:00, בדירה המצויה ברח' ...בחצור הגלילית (להלן: **הדירה**) בה התגורר הנאשם עם אימו, הגב' טו וילידת 1943 (להלן: **האם**).

על פי הנתען בכתב האישום, במועד הנזכר לעיל החל הנאשם להשתולל בדירה כך שהפך רהיטים, רוקן את תכולת ארון הבגדים ופיזרה בחדר ותוך כדי כך, תקף את אמו וגרם לה חבלה של ממש אשר באה לידי ביטוי בפצע בגודל של 3 ס"מ



בקרקפת ולשפשוף במרפק יד שמאל.

האירוע השני נשוא האישום הראשון, התרחש כחצי שנה עובר לאירוע הנזכר לעיל ובמרכזו שיחת טלפון אותה ערכה חברתה של האם, הגב' ס ג (להלן: **הגב' ג**), לדירתם של הנאשם ואימו.

כעולה מעובדות כתב האישום, הנאשם הוא זה אשר ענה לשיחה זו ובמהלכה איים בכך שאמר לגב' ג: "אני אהרוג אותה, אני אהרוג את אימא שלי" ולאחר מכן ניתק את השיחה.

אף האישום השני כולל בחובו שני אירועים שונים.

האירוע ראשון, כך נטען, התרחש כחודש עובר ליום 6.3.14 ובמהלכו הסיג הנאשם את גבול ביתם של שכניו, א ו ר ע המתגוררים בדירה ... (להלן: **המתלוננים**), בכך שפתח את דלת דירתם, נכנס לסלון ונשכב על הרצפה וזאת כשהוא עירום בחלק גופו העליון ונודף ממנו ריח של אלכוהול.

האירוע השני, כך נטען, התרחש כשבועיים עובר להתרחשותו של אירוע זה ובמהלכו ניסה הנאשם להסיג את גבול דירתם של המתלוננים באופן שהקיש על דלתם כשהוא עירום.

ואולם, כך עולה מעובדות אישום זה, הבחינה בו רחל מבעד לעינית הדלת ונמנעה מלפתוח אותה.

טיעוני הצדדים לעונש:

טענות המאשימה:

במסגרת טיעוניה לעונש ציינה ב"כ המאשימה, כי הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הינם הגנה על בטחון הציבור ועל שלומה של אימו.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות נשוא האישום הראשון נע בין 12 ל- 48 חודשי מאסר בפועל.

לעניין העבירות נשוא האישום השני נטען, כי עבירות אלה אומנם לא מצויות במדרג הגבוה מבחינת חומרתן ואולם, לנוכח הנסיבות הנלוות לביצוען הרי שמתחם הענישה ביחס לאישום השני עשוי להגיע לעד שנת מאסר אחת.

בהקשר זה טענה ב"כ המאשימה, כי אין כל נימוק אותו ניתן לזקוף לזכותו של הנאשם.

לטענת ב"כ המאשימה, העובדה שהנאשם הורשע לאחר ניהול ההוכחות מלמדת כי הנאשם אינו מתחרט על העבירות שביצע. כן נטען, כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה בעניינו עולה, כי הינו כשיר לעמוד לדין וכי הרקע למעשיו



הינו שימוש באלכוהול ובסמים.

ב"כ המאשימה הגישה גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/1) וציינה, כי לחובתו עונש מאסר מותנה בן 10 חודשים בר הפעלה אשר הושת עליו במסגרת ת"פ 48464-05-13 (ת/2).

לאור כל האמור לעיל, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל, בגין כל אחד מן האישומים נשוא כתב האישום וכי עונש זה לא יפחת מן הרף התחתון של כל אחד מן המתחמים עליהם הצביעה.

בנוסף, עתרה ב"כ המאשימה להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה הנזכר לעיל וכן, את ההתחייבות הנזכרת בת/2. כמו כן, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מותנה ארוך ומרתיע, קנס משמעותי, פיצוי למתלוננים וכן, עתרה להורות על השמדת המוצגים.

טענות הנאשם:

לעניין עבירת תקיפת זקן, טענה ב"כ הנאשם כי מתחם הענישה בגין עבירה זו נע בין מאסר מותנה ובין 18 חודשי מאסר.

לטענת ב"כ הנאשם, העונש הראוי לנאשם בגין עבירה זו מצוי בחלקו הנמוך של המתחם וזאת, לאור העובדה שאין המדובר באירוע של התעללות מתמשכת, אין מדובר באדם חסר ישע וכי אימו של הנאשם מצדדת בו עד היום.

אף לעניין עבירת האיומים עתרה ב"כ הנאשם לענישה המצויה ברף התחתון ולהסתפק בעונש מותנה בלבד וזאת, לאור הנסיבות אותן פירטה בטיעוניה.

ביחס לאירוע הראשון נשוא האישום השני נטען, כי אין המדובר בעבירה של הסגת גבול לצורך ביצוע פשע. הנאשם נכנס לבית המתלוננים כאשר הינו ללא חולצה אך לבוש במכנסיו ומיד לאחר שהמתלונן העיר לו, הוא עזב את המקום ולעניין האירוע השני נשוא אישום זה נטען, כי המדובר בעבירה ניסיון אשר לא חרגה מהקשה על דלת ביתם של המתלוננים.

ב"כ הנאשם טענה, כי מתחם העונש ההולם בגין עבירות אלה נע בין מאסר מותנה ובין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. עם זאת, לאור העובדה שכנגד הנאשם תלוי ועמד עונש מאסר מותנה בגין עבירות מעין אלה הרי, שלנוכח הנסיבות המקלות עתרה ב"כ הנאשם להסתפק בהארכת התנאי ולחילופין, במידה ויוחלט על הפעלתו, עתרה היא להפעלתו בחופף.

ב"כ הנאשם טענה, כי יש מקום לייחס לנאשם אחריות פלילית מופחתת וזאת לאור מצבו הפסיכיאטרי המשתקף מחוות הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה בעניינו במסגרת תיק המעצר (נ/1). כן טענה כי יש להתייחס אף לעובדה שהעבירות בוצעו ללא תכנון מוקדם ולעמדת אימו של הנאשם אשר ביקשה לשחררו לכל אורך ההליך.

לאור העובדה שהנאשם עצור מיום 28.2.14, עתרה ב"כ הנאשם כי העונשים אשר יושתו על הנאשם יהיו החל מיום מעצרו והמאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו בגין עבירת הסגת הגבול, ירוצה בחופף לתקופת המאסר אשר תיגזר עליו ובכל אופן, עתרה לכך שעונש המאסר בגין כל העבירות אשר יושת על הנאשם, לא יעלה על תקופת מעצרו.



לתמיכה בטיעוניה הפנתה ב"כ הנאשם לפסיקה (נ/2).

דברי הנאשם:

הנאשם טען בפניי כי הוא לא מבין על מה הוא עומד למשפט.

דין והכרעה:

סעיף 40ב לחוק קובע, כי העיקרון המנחה בענישה הינו עקרון ההלימה לפיו, בית המשפט מצווה לגזור את דינו של הנאשם תוך שהוא מונחה, בראש ובראשונה, לוודא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבות ביצועה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם ומידת הפגיעה בהם:

הערך אשר נפגע כתוצאה מביצוען של עבירות אלימות, הינו הגנה על בטחונו ושלמות גופו של אדם.

במקרה דנן, בו מעשה האלימות כוון כלפי אימו יולדתו של הנאשם שהינה אישה בגיל הזיקנה הרי, שמעשהו זה הביא לפגיעה בערכים רבים נוספים ובכללם הערכים הנעלים של כיבוד הורים וכיבוד אנשים אשר הגיעו לגיל זקנה.

המדובר בערכי יסוד אוניברסליים קדומים, אשר ניצבים בבסיסה של כל מערכת משפט מודרנית והמהווים מסד מוסרי משמעותי.

במסגרת ע"פ 1353/13 **חמודה כארם נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] עמד בית המשפט העליון על הצורך בהחמרת ענישתם של מבצעי עבירות אלימות:

"...מבתי המשפט צריכה לצאת הקריאה המתמדת, כי עבירות אלימות - פיסית ומילולית - הן דבר שיש להקיאזו מקרבה של החברה הישראלית, ועל החוטא בהן לדעת כי הוא צפוי לענישה שאינה של מה בכך..." (שם, פסקה ל"ג לחוות דעתו של כבוד השופט א' רובינשטיין).

חשיבותו של ערך ההגנה על שלומם וביטחונם של קשישים בא לידי ביטוי אף בהוראות סעיף 368 לחוק, הקובע במסגרת סעיפי המשנה (א) ו-(ב) עונשי מאסר כבדים למי שנוקט באלימות כלפי זקנים ומסב להם את אחד מן הנזקים המנויים בסעיפים אלה.

מלבד חומרתם של עונשים אלה, קבע המחוקק במסגרת סעיף משנה (ד) כי בהיעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, יושת על



מי שהורשע בביצוע של עבירות לפי סעיף זה עונשים אשר יכללו רכיב של מאסר בפועל.

עוד יצוין בהקשר זה, כי החומרה הנלמדת מתוך סעיף זה עניינה בזקן בכלל וברי, כי ביצוע עבירות אלימות כלפי הורים המצויים בגיל הזקנה, מגלמת בתוכה פגיעה נרחבת יותר בערכי יסוד כנזכר לעיל.

מעובדות כתב האישום עולה, כי מעשיו של הנאשם מהווים פגיעה משמעותית ביותר בערכים מוגנים אלה ואף במידה אשר אין הדעת סובלת.

הערך המוגן אשר נפגע כתוצאה מעבירת האיומים אשר בביצועה הורשע הנאשם הינו, הגנה על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה.

ראה לעניין זה דבריו של כבוד השופט גולדברג במסגרת ע"פ 103/88 **משה ליכטמן** נ' **מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין..."
(שם, פסקה 6 לחוות דעתו של כבוד השופט א' גולדברג).

אף מידת הפגיעה בערך זה הינה גבוהה שכן, הנאשם איים ליטול את חייה של אימו.

הערך המוגן בעבירה של הסגת גבול פלילית הינו, שמירה על תחושת הביטחון של האזרחים עת מצויים הם בביתם, מבצרם וכיבוד הפרטיות.

סבורני, כי מידת הפגיעה בערך זה אינה מבוטלת. הנאשם נכנס לביתם של המתלוננים באופן מפתיע, בצורה בוטה ונשכב על רצפת הסלון כשחלק גופו העליון חשוף וברי, כי יש בהתנהגות זו כדי לפגוע בשלוות נפשם ובפרטיותם של המתלוננים.

כן יש לתת את הדעת, כי בביצוע כניסה פרועה ופתאומית לביתו של אדם קיים סיכון אינהרנטי להתדרדרות האירוע ולפגיעה פיזית.

אכן, עבירת ניסיון הסגת הגבול בה הורשע הנאשם הסתכמה בהקשה על דלת ביתם של המתלוננים ואולם, מכלול הנסיבות הרלוונטיות למקרה דן ובראשן העובדה כי המדובר באירועים חוזרים ונשנים, כפי שיפורט בהמשך, יש בהן כדי



להביא למסקנה כי אף מידת הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה מעבירה זו הינה רבה.

מתחם העונש ההולם:

במסגרת תיקון 113 לחוק, לא הגדיר המחוקק את המונח "אירוע" ואף לא נתן מענה לשאלה אימתי המדובר באירוע אחד ומתי בכמה אירועים והדבר נותר פתוח לפרשנות (ראה לעניין זה מאמרם של יניב ואקי ויורם רבין: "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא", עמ' 441, הפרקליט כרך נב(2), אוקטובר 2013).

סבורני, כי יש לראות בעבירות נשוא האישום הראשון משום אירוע אחד וזאת, לנוכח פרק הזמן הקצר שחלף בין מועדי ביצוען ולאור העובדה כי בבסיסן ניצבת מערכת היחסים בין הנאשם לאימו.

כמו כן, מצאתי כי יש מקום לראות בשתי העבירות נשוא האישום השני משום אירוע אחד וזאת לאור העובדה כי התרחשו הן בסמיכות גבוהה זו לזו ונסיבות ביצוען, ובכללן זהות המתלוננים, הינן דומות.

בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) לחוק מצאתי כי יש מקום לגזור עונש כולל בגין שני אירועים אלה.

מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לאישום הראשון:

מעיון בפסיקה עולה כי במקרים דומים הושתו על נאשמים, אשר הורשעו בביצוען של עבירות הדומות לאלה המנויות באישום זה, עונשים אשר נעו בין עונשי מאסר לתקופה של מספר חודשים ובין עונשי מאסר לתקופה של 20 חודשי מאסר בפועל:

במסגרת ת"פ (פ"ת) 15959-01-10 **מדינת ישראל נ' בן אברהם** [לא פורסם] - הורשע הנאשם בכך שדחף מספר פעמים את המתלוננת, ילידת 1929, וכתוצאה מכך נחבט ראשה בגזע עץ וגרמו לה שריטה בקרקפת וסימן אדום על לחייה השמאלית. כמו כן, משך את ידה של המתלוננת וגרם לפריקה קדמית של כתף ימין. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שישה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ובין 18 חודשי מאסר בפועל.

לנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הרפואי, הושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים נוספים.

במסגרת ת"פ (נצ') 13407-09-08 **מדינת ישראל נ' מיכאל חודש** [פורסם במאגרים המשפטיים] - הורשע נאשם בכך היכה באמצעות אגרופו בפניו של אביו וכתוצאה מכך נגרמו לו נפיחות ואודם מתחת לעינו השמאלית. כמו כן, הורשע הנאשם בכך שאחז בידה של אימו ועיקם אותה. בית המשפט אימץ את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים והשית על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים נוספים.

במסגרת ת"פ (י-ם) 17459-05-11 **מדינת ישראל נ' גרובובסקי** [לא פורסם] - הורשע הנאשם בכך שאיים על אביו כי



ירצח אותו, דחף את אביו והפילו ארצה וכתוצאה מכך, פגעו פניו של האב בשולחן ונחבלו ומשקפיו נשברו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר למספר חודשים ועד לשנה וחצי מאסר. בית המשפט השית על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 15 חודשים ועונשים נלווים נוספים.

מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לאישום השני-

כבר בתחילה אעיר, כי מעיון בפסיקה עולה כי מעטים הם המקרים אשר נידונו בפסיקה ובמסגרתם יוחסה לנאשם עבירה של הסגת גבול פלילית ללא עבירות רכוש נלוות נוספות.

עיון בפסיקה מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כדלקמן:

במסגרת ת"פ (אי') 57386-04-13 **מדינת ישראל נ' חדר אלחסוני** [פורסם במאגרים המשפטיים]- קבע בית המשפט כי מתחם ענישה הולם בגין עבירה אחת של הסגת גבול פלילית נע בין מאסר מותנה ושל"צ ובין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.

בית המשפט השית על הנאשם שם של"צ בהיקף של 180 שעות ועונשים נלווים נוספים.

במסגרת ת"פ (אי') 1041/08 **מדינת ישראל נ' שירן פסו** [פורסם במאגרים המשפטיים]- הורשע הנאשם בעבירה אחת של הסגת גבול פלילית והושת עליו עונש של מאסר מותנה בן 3 חודשים לתקופה של שנתיים.

במסגרת ת"פ (ק"ג) 46811-11-13 **מדינת ישראל נ' מסעוד ביטון** [פורסם במאגרים המשפטיים] - נידון נאשם אשר הורשע בביצועה של עבירת הסגת גבול ונידון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים נוספים.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק):

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה - לנוכח מוקדי הפגיעה בגופה של אימו של הנאשם, הרי שבנקל יכולה הייתה האם להיפצע באופן קשה יותר כתוצאה מעבירת התקיפה. באשר לעבירת הסגת הגבול, הרי שכאמור, בעצם כניסה לביתו של אחר, באופן פתאומי ובצורה פרועה הרי שצפויה פגיעה פיזית ביושבי הבית.

הנזק שנגרם מביצועה של העבירה- לעניין עבירת תקיפת הזקן יצוין, כי הנאשם הביא לפגיעתה של אימו אשר התבטאה בפצע בקרקפת באורך של עד 3 ס"מ ולשפשוף במרפק יד שמאל מה שהצריך את אשפוזו. מדבריו של המתלונן, מרא עולה, כי בעקבות ביצועה של הסגת הגבול חש הוא פגיעה בפרטיותו והגבר ע העידה על התחושות הקשות אשר נלוו לעבירת הניסיון לביצוע הסגת הגבול הפלילית, שבוצעה בשעות הקטנות של הלילה, והעובדה כי הדבר פגע באיכות חייה של ביתה הקטנה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה- בעת ביצוען של העבירות היה הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול.



ויוער, בכל העדויות אשר הובאו בפני בית המשפט והנוגעות לאישומים, עלתה תמונה של נאשם אשר התנהלותו הפרועה וחסרת הגבולות מבוצעת תחת השפעת אלכוהול מתמשכת.

בכדי שלא ימצא הנייר חסר, מצאתי להעיר כי בהתאם להוראות סעיף 40ט(ב) לחוק לא מצאתי כי יש מקום להתחשב בנסיבות המנויות בסעיפים 40ט(א)-(6)-(9) לחוק.

בהקשר זה אעיר, כי מעיון בחוות הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה על ידי הנאשם במסגרת טיעוניו לעונש ובה נמצא כי הוא כשיר לעמוד לדין (נ/1) עולה, כי הינו מוכר לשירותי הנפש ומאובחן כמי שסובל מהפרעה אישיותית אנטיסוציאלית וברקע של שימוש בסמים ואלכוהול.

עוד יצוין, כי מחוות הדעת עולה שבבדיקה מיום 3.3.14 נמצא כי הינו מדבר לעניין, מניפולטיבי וסלקטיבי בתשובותיו ומכל מקום בכל בדיקותיו בהווה ובעבר נמצא תמיד כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

בהתאם להוראת סעיף 40ג(ב), הרי שלאור הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות **באישום הראשון**, למידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם לאירוע זה נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 30 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נלווים.

לאור הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות **באישום השני**, למידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם לאירוע זה נע בין מאסר על תנאי לבין 10 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

סוגיית הסטייה מן המתחם:

לאחר ששקלתי את מכלול העובדות הצריכות לעניין זה ולא בלי התלבטות, שכן ישבתי על המדוכה בשאלה האם יש לחרוג מן המתחם לחומרא מאחר וקיים "חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור", הגעתי בסופו של יום לכלל מסקנה כי אין מקום לסטות ממתחם הענישה הנזכר לעיל.

קביעת העונש הראוי לנאשם דנן:

בהתאם להוראות סעיף 40יא לחוק, בעת קביעת העונש המתאים לנאשם הספציפי יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הפגיעה של העונש בנאשם - בעניינו של הנאשם לא נתבקש תסקיר קצין מבחן, כך שאף לא נבחנה כל אפשרות שיקומית טיפולית, נדמה כי מעבר לפגיעה הברורה שיש בהטלת עונש מאסר על כל אדם ואדם, לא הצביעה ההגנה על כל פגיעה נוספת בנאשם.



הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - כפי שצוין במסגרת הכרעת הדין, ניכר היה כי אימו של הנאשם עושה כל אשר לאל ידה בכדי לסייע לנאשם וברי, כייש בענישתו שלהנאשם כדי לפגוע באימו.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - כאמור, הנאשם מכחיש עד לרגע כתיבת שורות אלה את מעשיו וכפי שעלה במהלך המשפט ואף בעת דבריו לעונש, אינו רואה כל פסול או פגם בהתנהלותו.

עברו הפלילי של הנאשם - מעיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם עולה, כי לחובתו 9 הרשעות קודמות בעבירות שונות ובכללן: תקיפה, נשיאת סכין למטרה לא כשרה, איומים, הפרת הוראה חוקית, היזק לרכוש במזיד, הטרדה באמצעות מתקן בזק ואשר בגין ריצה עונשי מאסר שונים.

יצוין, כי לא היה בעונשים אלה כדי להרתיע את הנאשם והוא שב לסורו פעם אחר פעם.

הרשעתו האחרונה של הנאשם הינה מיום 8.7.13 ובמסגרתה הורשע בביצוע של עבירת ניסיון הסגת גבול פלילית ונידון ל-3 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש אחר אותו ריצה וכן, לעונש מאסר מותנה בן 10 חודשים.

חרף זאת, מספר חודשים בודדים לאחר שחרורו מהכלא, שב הנאשם וביצע עבירות של הסגת גבול פלילית וניסיון הסגת גבול פלילית ולא היה בעונש המאסר אותו ריצה ו/או בעונש המאסר שהיה תלוי ועומד כנגדו להרתיעו מביצוע של עבירות אלה ומביצוע עבירות התקיפה הברוטאלית של אימו והאיומים על חייה.

אזכיר, במסגרת ע"פ 8314/03 רג'אח בן עווד נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים] עמד כב' המשנה לנשיא (כתוארו דאז) מ' חשין על התיב בו על בית המשפט להלך, עת עוסק הוא בדינם של מבצעי עבירות אלימות:

" בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים...עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי ששורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו"

לאחר ששקלתי את כלל השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי לכלל מסקנה כי עונשו הראוי של הנאשם מצוי ברף הגבוה של שני מתחמי הענישה עליהם הצבעתי לעיל.

זה המקום להעיר, כי בעת גזירת עונשו של הנאשם בגין שני האירועים נשוא כתב האישום נתתי דעתי להוראות סעיף 40(ג) לחוק.



כן אציין, כי מצאתי שיש להפעיל את עונש המאסר המותנה בר ההפעלה אשר הושת על הנאשם במסגרת ת"פ 48464-05-13 וזאת, במצטבר לעונשים הנוספים אותם מצאתי להשית עליו כפי שיפורט בהמשך.

זה המקום לציין, כי לא מצאתי לקבל את עמדת ההגנה ולפיה יש מקום להשית עונש זה בחופף לעונש המאסר אותו מצאתי להשית עליו.

בטרם סיום מצאתי להעיר, כי שקלתי בכובד ראש לקבוע כי ימי מעצרו של הנאשם החל מיום 28.2.14 לא ינוכו מעונש המאסר שיוטל עליו אולם בסופו של יום, מאחר ובמסגרת טיעוניה לעונש לא התייחסה המאשימה לנושא מהותי זה ולו במעט, ומאחר והדבר עלה רק מצידה של הסנגורית לאחר הערת בית המשפט, נמנעתי מלעשות כן.

בהתאם ומעבר לצורך, מצאתי להפנות לדבריו של כבוד השופט ס' ג'ובראן במסגרת רע"פ 245/10 **שרון גבאי נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...כבר נקבע לא אחת על-ידי בית משפט זה, כי לנאשם אין זכות קנויה לניכוי ימי מעצרו והשאלה אם לנכות את ימי מעצרו נתונה לשיקול דעת בית המשפט, אשר שוקל את הנושא במסגרת העונש הראוי..."

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל למשך **30** חודשים בניכוי ימי מעצרו החל מיום 28.2.14.

הנני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 10 החודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 48464-05-13 של בית משפט השלום בקריית שמונה **במצטבר** לעונש שהושת על הנאשם כאן, כך שהנאשם ירצה בסה"כ **40** חודשי מאסר בפועל.

מאסר על תנאי למשך 18 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

מאסר על תנאי למשך 10 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של הסגת גבול ו/או איומים ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

הנני מורה על תשלום סכום ההתחייבות עליה חתם הנאשם בסך 10,000 ₪ במסגרת ת"פ 48464-05-13 מיום 8.7.13 וזאת ב - 24 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.16 ובראשון לכל חודש שלאחר מכן.

בשל נסיבותיו של תיק זה ותקופת המאסר הממושכת שנגזרה על הנאשם, לא מצאתי לחייבו בקנס או בפיצוי למתלוננים.

הודע על זכות ערעור בבית משפט המחוזי בנצרת תוך 45 יום מיום הודעת גזר הדין.

ניתן והודע היום כ"ה כסלו תשע"ה, 17/12/2014 במעמד הנוכחים.

מורן מרגלית , שופט

הוקלדעלידישריתכהן